

naaet det 14de Aar, altsaa Konfirmationsalderen; i alt Fald er det vist kun i saadanne Tilfælde, der ligge udenfor Lovens Bestemmelse. Endelig er det jo ingenlunde vanskeligt, selv om Børnene ikke skulde være tilstede i Fabrikkerne eller paa Værkstederne i det Dieblis, vedkommende Inspektør kommer, alligevel at kontrolere Forholdene; thi han vil jo kunne kontrolere dem gennem de Registre, der ere paabudte. Jeg lægger en særdeles Vægt paa disse Registre, ikke alene fordi de til enhver Tid ville give et Billede af, ved hvem Arbejdet foregaar i Fabrikken, ligesom de overhovedet i mange Retninger baade med Hensyn til Industrien, med Hensyn til Politiet og med Hensyn til mangfoldige andre Forhold ville kunne være af stor Betydning, men ogsaa fordi Kontrollen igjennem disse Registre til enhver Tid vil kunne finde Oplysning om, hvorvidt Lovens Bestemmelser maatte være overtraadte. Jeg veed meget vel, at Ansættelsen af disse Embedsmænd er et vanskeligt Punkt i denne Sag; men jeg maa tilstaa, at, hvis de ikke kunne blive ansatte, saa er der ikke vundet særdeles Meget ved Loven. Vi have jo allerede i flere Byer Sundhedsvedtægter, igjennem hvilke Politiet er i Stand til ikke blot at paabyde Forholdsregler med Hensyn til Sundhedsforholdene, men tillige at fastsætte Arbejdstiden for ukonfirmerede Børn, og jeg veed af personlig Erfaring, at disse Bestemmelser ikke staa som et dødt Bogstav, men at der er ikke saa Kjøbstæder, i hvilke der meget nøje paases, at Arbejdstiden for ukonfirmerede Børn ikke gaar ud over en passende Grænse, sædvanligvis ikke ud over 5 a 6 Timer. Skulle vi altsaa have en virkelig ny Lovgivning i denne Retning, saa maa vi tage Kontrollen paa en ganske anden Maade, end hidtil har været Tilfældet.

Madvig: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen ved at gaa ind paa Enkeltheder, efterat jeg har havt Leilighed til at fremsætte; hvad jeg i Almindelighed havde at bemærke, men jeg vil kun sige, at naar den ærede sidste Rader sagde, at man i mange Kjøbstæder havde Vedtægter, som ikke stode som døde Bogstaver, saa er det jo herved antydnet, hvilken gavnlig Virksomhed det almindelige Politii paa dette Omraade kan udfolde, og dette Politii vil blive styrket derved, at der gives detaillerede Bestemmelser i Loven, saaledes at det veed, hvad det kan kræve, samt hvad det kan forbyde, og det er en overmaade vigtig Ting. Jeg maa imidlertid fremhæve, at Politiet, som det nu er, lader Noget tilbage at ønske, ikke paa Grund af Mangler hos vedkommende Embedsmænd, men paa Grund af selve Politiets Indretning. Dernæst maa jeg bemærke, at jeg ikke i det Hele har udtalt mig imod en højere Kontrol, men jeg har sagt, at denne Kontrol maatte stilles paa en bredere Basis og angaa noget Mere end det blotte Arbejde og fremfor Alt

Mere end det blotte Tilsyn med Børnene, ligesom ogsaa, at denne højere Kontrol maatte sættes i en bestemt Forbindelse med det lokale Polititilsyn, fordi dette er det stadige, og det kun er det stadige Tilsyn, der kan virke Noget, navnlig ved de smaa Fabrikationer.

Indenrigsministeren: Det er naturligvis ikke undgaaet min Opmærksomhed, at der ved et Lovarbejde af denne Bestaffenhed ikke vilde være saa ganske saa Sjæ, som det kom an paa at seile imellem. Jeg har naturligvis meget vel set, at det navnlig her vilde dreie sig paa den ene Side om de Betragtninger, som man maa gjøre gjældende fra et humanit Standpunkt, eller, om jeg saa maa sige, fra et samfundsligt Standpunkt, for at redde Slægten og forsvare dem, der ikke kunne forsvare sig selv, og paa den anden Side om Interesser, som ville føle sig mislig stillede lige overfor de Forskrifter, som Loven vil fastsætte. Jeg er for mit Vedkommende kommen ud over denne Strid derved, at jeg har set, at naar der overhovedet skulde gjøres Noget i denne Retning, da maatte de enkelte Borgere i disse Forhold, som i saa mange andre, finde sig i visse Indskrænkninger, og jeg tilstaa, at jeg i den Henseende har følt mig meget bestyrket ved at se, at man overalt i Europa, maasse med Undtagelse af Norge, nu har anset det for nødvendigt at give Forskrifter af en lignende Bestaffenhed som de her foreliggende, for ikke at tilintetgjøre den hele Arbejderbefolkning baade legemlig og aandelig. Jeg tilstaa nu ogsaa, at naar der har været talt om, at disse Forskrifter vare for strenge lige overfor Børn og unge Mennesker, saa er jeg ikke i Stand til at kunne følge disse Betragtninger. Jeg kan for det Første ikke se rettere, end at, saaledes som Forholdene ere her hos os, da vil et menneskeligt Bæsen under 10 Aar i Reglen ikke være saaledes udviklet, at det kan undvære endogsaa Tid til at løbe paa Gaden eller Tid i alt Fald til at more sig, til at lade de almindelige menneskelige Instinkter udvikle sig til en saadan Kraft, som man ikke senere kan give dem; en altfor streng, og navnlig en overanstrengt Ungdom efterlader sig Spor hos det unge Menneske og Manden, som Intet i Verden er i Stand til at udslette; men dernæst erkjender jeg, at naar der af et Menneske imellem 10 og 14 Aar kræves et Arbejde, der kan koncentreret paa 6 Timer, da er det Alt, hvad man bør forlange af et Menneske i den Alder, og lignende Betragtning maa jeg gjøre gjældende ligeoverfor Mennesker imellem 14 og 18 Aars Alderen. De Færreste af dem have i den Alder naaet en saadan Udvikling, at de uden Skade kunne udføres en større Arbejdsanstrengelse end 10 Timer med 2 Timers Spisetid i et Døgn. De Herrer ville se, at disse Bestemmelser endogsaa ere noget